

Selle suure ebmatusega, mis selle wahetuhtumise läbi oli tulnud, oli pärisoast lojuni ära unustatud. Põlluotsja peremees oli üsna limbatuses, ja tal oli häbi, et ta Marti watta nii paha oli olnud, kes praegu nii wabwa teo tema eest oli ära teinud ja weel suure jolahaawa ka saanud. Ta tänas Marti weel ülekord, ja lõi wiha oli see kord lõppunud. Kes oleks ta sel pubul weel wõinud paha pääle mõelda?

Kui esimene ebmatus möõdas, ja Marti jalg luimade linaste hilpudega linnu oli mäsitud, siis alles mõttes Põlluotsja peremees selle pääle, et ta tütre järele oli tulnud.

„Anu,“ ütles ta, „ma tulin sinu järele siud kodu wiima. Eks ole tõsi, ja tuled jälle ühes minuga kodu poole. Mina olin eila natuke äkiline, et ma siud ära ajasin, aga ma loodan, et sa selle pärast mu üle pahajeks ei jõe.“

„Ei talgi isa,“ wastas Anu, „ei talgi wõi ma pahajeks jända. Mu süda oli üksi selle pärast walu täis, et ma sell lemmel pidin kodust ära tulema, aga wiha ma mitte südames ei kannu. Kui mind jälle kodu tahad, siis tulen südamest häa meelega.“

„Ja teie, Salgu talu rahwas,“ pöõras nüüd Anu isa teiste poole, „teie ärge pange pahaks, et niisugune asi on juhtunud ja et minu tütar siia pidi tulema. Nüüd olen ma Martile pääle selle ka weel tänu wõlgu, sest ta on praegu mind nii hästi kui surma suust päästnud. Ma tahan seda tänuksüt meeles pidada.“

„Ei Teie ole tänu minule sugugi wõlgu, Põlluotsja peremees,“ ütles Mart ja suündis end rahuliseks, ehk küll jalg wäga laigeste walutas. „Mina olen teinud, mis mu kohus on ja muud ei midagi. Kui mina eila ei oleks Teid tulnud wawama, siis ei oleks Teile täna seda äpardust juhtunud.“

„Ei see nõnda ole, armas Mart, ütles Põlluotsja peremees, kui mina nii äkiline ei oleks olnud, ega siis minu tütar ka seia ei oleks tulnud. See on ilka mu oma süü. Noh, kes teab, mis tarwis Jumal on lastnud seda nii tulla. Wõib olla, ehk pärast saame weel wäga hästi

üks teiseaga läbi. Aga Anu on juba oma asjad wantrise wiinud, nüüd peame minema hakkama. Jäege siis nüüd see lord Jumalaga!“

„Jumalaga!“ hüüdsiwad kõik kolm Salgu talulist.

Anu ja Mart wahetasiwad weel teine teiseaga pilgud. Armastajatel üteldakse ilka pilgus terve raamat olemat. Ju ta wist nõnda on, sest kes silmokeelt oleks osanud, see oleks teadnud, et Anu ja Marti silmopilgutamine nii palju miks, kui umbes järgmised sõnad: „Ole julge, mina jäen sulle truuks alati, tulgu mis tuleb, pöõdagu mulle pääle kannutada mis tabes.“

Põhuse wahjad oliwad nüüd jälle terweks ja lõwaks tehtud. Wanger wuras Salgu talu õuest wälja ja jõudis seeditajatega ilma õnnetuseta Põlluotsjale tagasi.

See ja tütar ei rääkinud teel mitte palju üks teiseaga. Mõlemil oliwad ise oma mõtted, ja mõtetes jõudsiwad nad kodu. Ka edaspidistel päewadel ei rääkinud nad palju muud üks teiseaga kui just seda, mis tarwis oli ja mis majatalutuse kohta läis.

Põlluotsja peremees pidas aga oma sõna ja oli tänuksüt Marti wasta. Ta kuulas hoolega järele, kuda Marti jala haigusega lugu oleks. Et Mart mitmeks päewaks pidi kodu jätma, sest et ta jalg wäga üles paistetas ja pillamisi paranes, siis waltas Põlluotsja peremees ühe mehe, kes Marti asemel senifana tööd tegi, sest muudu oleks Marti põllutöö unel kosal tahtisusesie jäenud. See mees oli nii laua sääl töös, kui Mart ise jälle terweks sai ja jälle künda ja muud tööd teha wõis. Mart ja tema wanesmad oliwad selle lahuse eest wäga tänulikud, kui ta Marti süda weel mitte murest lahti ei olnud Anu pärast, seda ta kui oma elu armastas ja eluajaks omale saada himustas.

Digi pöõlaastat läks möõda. Sügise oli juba ammugi läes ja talu peagi usse ees. Mõnigi asi oli selle aja see muutunud. Suwi oli ilus olnud, ja põllumehe tööd oli Jumal õnnistanud ja rohke lõituse annud. Ka Salgu peremees Mart wõis esimese suwe saagiga rahul olla ja oli kas